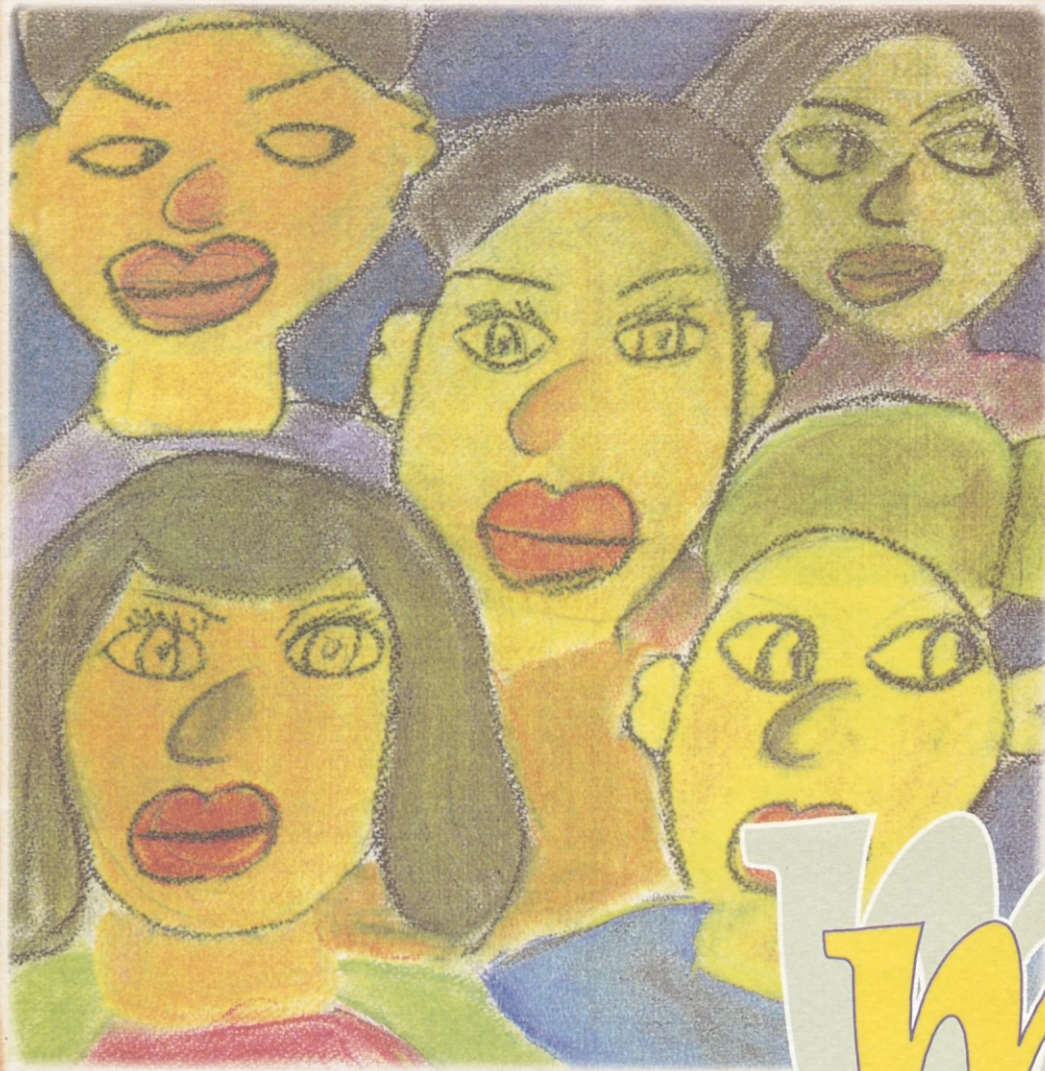

mi

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 1999 / 2000

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

GLASILU NA POT

Tradicija izdajanja literarnega glasila je na naši šoli tako dolga kot je dolga zgodovina šole. Leto za letom so učenci s svojimi mentorji izdajali literarna glasila, jih bogatili z likovnimi izdelki, predvsem pa iskali poti, da bi bili zanimivejši, izvirnejši, odmevnejši. V tem iskanju je pred leti iz literarnih glasil nastal šolski časopis, ki je mnogokrat prerasel potrebe šole in je bil takratno o g l e d a l o š o l e , mesta,

*predvsem pa odraz sposobnosti generacije. Pomen tega časopisa, ki se danes imenuje **Kriki z Olgice**, je bil in je v tem, da ga učenci ustvarjajo sami in da je v njem vedno zapisano to, kar menijo učenci, brez cenzure, ko nam je to všeč ali ne.*

To je najpomembnejše. Vloga takega ali drugega glasila je tudi v tem, ali predvsem v tem, da mlademu človeku omogoča nemoteno ustvarjati, iskati, razmišljati in to tako, da bo uspešen. Poti k uspešnosti je veliko. Lepo je, če na tej poti nisi sam in je ob njej veliko smerokazov.

*Tudi pesniška zbirka **Prvi koraki** je izšla kot samostojna knjižna publikacija iz splošnega šolskega glasila. Postala je osrednji dogodek slovenskega kulturnega praznika na šoli. Njen največji pomen je v tem, da veliko mladih naše šole išče svojo potrditev v pesniškem izrazu.*

*In za to gre. Za ustvarjanje, za poti, možnosti. Na naši šoli je ustvarjalnim učencem odprtih veliko poti. Odprli ste novo z naslovom **Mi**. In ni dvoma, da bo glasilo ustvarjalnih učencev naše šole iz leta v leto bogato.*

Veliko sreče na teh poteh jim želim.

Ervin Hojker, ravnatelj

Metka pometa

Metka je zelo poredna deklica. Ne pospravlja svoje sobe, ne uboga in ne pomaga. Rada pa pomete. Nekega dne pa ni pometla ne svoje sobe, ne stopnic, ne kuhinje in ne dvorišča. Vse to je morala postoriti mama. Zato je bila zelo žalostna, ker ni imela časa, da bi se poigra s svojo hčerko. Metka je spoznala, da je lepo pomagati. Zdaj je pridna in nikoli ne pozabi pometati.

Tjaša Hrženjak, 2.a

Zlata ribica

Včeraj sem ob potoku lovila ribe. Ujela sem zlato ribico. Povedala mi je, da mi lahko izpolni vse želje. Rekla sem ji, da bi rada znala poštrevanko in lepo pisati. In res! Ko sem prišla v šolo, sem znala poštrevanko in lepo pisati. Učiteljica me je pohvalila. Dobila sem pet.

Anamarija Meznarič, 2.b

Čudežno seme

Petra je v stari hiši našla škatlo, na kateri je pisalo ČUDEŽNO SEME. Na slednje jutro je pripravila gredo in posejala seme. Drugi dan je zrasel paradižnik vse do oblakov. Petra je vzela nahrbtnik in splezala po njem. Priplezala je nad oblake. Hodila je podolgi poti. Srečala je velike metulje in čebele. Prišla je do starega gradu. Potrkala je na vrata. Nihče se ni oglasil. Naenkrat se je začelo vse tresti. Po poti je hodil velikan. Odprl je velikanska vrata in vstopil. Velikan ni vedel, da je v gradu tudi Petra. ogledovala si je velike stole in mize. Velikan je zaklenil vrata in šel spat. Petra ni mogla iz gradu. Iz velikanovega žepa je vzela ključ in z njim tekla do vrat. Na vrata je prislomila veliko palico in po njej splezala do ključavnice. Odklenila je. Stekla je do paradižnika in se spustila po močnem stebli. Petra je sklenila, da ne bo nikoli več splezala na tako velik paradižnik.

Tomaž Mesarič, 2.b

Jana Verbančič, 2. b

Jezen veter

Živela sta mož in žena, ki sta bila velika skopuha. Njuno sadno drevje je bilo polno sadežev. Kdor je šel mimo, je sadeže utrgal ali pa jih pobral s tal. Zaradi tega sta se jezila in se z ljudmi prepirala. Od same jeze in nevoščljivosti sta vso sadno drevje podrla. Njuno početje je opazoval veter. Razjezil se je. Tako ravnati z drevesi! Rekel si je, da ne bi bilo slabo, če bi skopuha odpihnil. In to je tudi storil. Odletela sta daleč proč. In če še živita, mogoče še vedno letita.

Jana Verbančič, 2.b

Ovca pri frizerju

Ovca Mika se je sprehajala po mestu. Vse jo je zanimalo. Ko je zagledala frizerski salon, je vstopila. Postrigli so jo kot psa. Pričeska je bila Miki zelo všeč. Gledala se je v ogledalu in občudovala svojo novo podobo. Uslugo je plačala s svojo volno in odšla k prijateljicam, da bi pohvalile njen nov izgled. Prijateljice pa so se prestrašile, saj so mislile, da je pes. Ovca Mika je ostala sama na travniku. Začelo je deževati. Kaplje so pokvarile Mikino frizuro. Ponovno je dobila ovčjo pričesko. Ovce so se vrnile in zagledale Miko. Spet so skupaj pasle travo. Mika je bila srečna.

Ko se je Mika ponovno sprehajala po mestu, ni zavila v frizerski salon. Odločila se je, da se bo prijavila za filmsko igralko.

Domen Terbuc, 3.a

Vsadiš sem cekin

Leta 299 je Jura vsadil v zemljo cekin. Čakal je do leta 2000. Iz cekina je zrastle veliko drevo. Obrodilo je veliko ameriških in avstralskih dolarjev, funtov, mark in šilingov. Ker vsega denarja sam ni poznal, je poklical dedka Frana.

Dedek se ni mogel načuditi sadovom nenavadnega drevesa. Dedek in Jure sta komaj čakala, da se vrneta domov mamica in ati. Starša sta se čudila denarju, ki je raslo na drevesu. Čez nekaj let so Juretovi namesto hiše imeli grad in tudi denarja jim ni nikoli zmanjkalo. Jure je položil tudi voziški izpit. Vozil je najnoveše avdije, lamborginije, mercedeze. Celo Schumacherjev avto je vozil. Leta so tekla in Juretu sta umrla oče in mati. Pred smrtjo sta mu dala še pest čudežnih cekinov, ki bi jih naj posadil in postal še bogatejši. Toda Jure je bil žalosten, ker je ostal sam. Odšel je k dedku Franu, ki je posadil cekine. Denarja sta imela dovolj. Toda dedek je bil star in kmalu je umrl. Jure je ostal sam. Odločil se je, da bo odpotoval. Kupil si je kamion, nanj naložil kovčke. Na prikolico je posadil drevesa, ki so zrastle iz cekinov. Tudi domačinom je razdelil cekine, da odslej niso imeli denarnih skrbi. Delil jih je tudi ljudem, ki jih je srečeval na potovanju. Ker je delil svojo srečo z drugimi ljudmi, ni bil več sam.

Samo Veit, 3.a

Moj pes Poli

Moj pes Poli je star pet let. Je nemški ovčar. Ima svetlo rjave tačke, črn hrbet, ušesa so mu obarvana črnorjavo, trebušček pa mu je svetlorjav. S črnim repom neprestano maha. Njegov rjav gobček vedno nekaj išče in ovohava. Dlako krasijo tri črne pike, pod repom pa ima svetlo rjavo liso. Po teh znamenjih bi ga takoj spoznal med mnogimi drugimi psi. Zobe ima močne in bele. Če bi z njimi ugriznil, bi zelo bolelo. Oči ima rjave kot vsi člani naše družine. Zelo rad je in pije, zato skrbim, da je njegova posodica vedno napolnjena s svežo vodo. Mama pa skrbi, da so na jedilniku večkrat makaroni, ki so njegova priljubljena hrana.

Tina Franjkovič, 2.a

Pametni papagaj

Imam papagaja, ki je star eno leto in pol. Ime mu je Jurči. Zna govoriti. Njegove priljubljene besede so: Petra, Tomi, Jurči, pusi, dobro jutro, kako si. Zelo rad prileti na naše glave ali pa počiva na nogi katerega izmed nas. Najraje ima igračko dinozaverčka. Uspelo se mu je naučiti voziti avtomobilček. Jurčija imamo vsi radi. Njegove vragolije nagradimo s slastnimi jabolkami, korenjem in jagodami.

Petra Filipič, 2.a

Slon in mravlja

Slon in mravlja sta bila že dalj časa prijatelja. Odločila sta se, da skupaj odpotujeta na počitnice. Najprej sta se odpravila na smučanje. Že prvi dan pa sta pomešala svoje stvari. Mravlja je po pomoti nataknila slonove smuči, slon pa si je s težavo oblekel mravljičino smučarsko obleko. Ker so se jima vsi smejali, sta odpotovala na morje. Tudi na morju sta pomotoma pomešala prtljago. Mravlja je oblekla slonove kopalke, slon pa se je na plaži pokril z mravljičino brisačo. Ker so se jima tudi na morju smejali, sta se raje vrnila domov. Mravlja v živalski vrt, slon pa v mravljišče.

Tadej Kolar, 1.b

Uganka

To pa tale je uganka,
ki prinaša srečo.
Gospodična v rdečem krilcu,
sedem pik še za nameček,
in lepa punčka že je tu.

(pikapolonica)

Urban Neudauer, 1.b

Maja Skočir, 6. c

Ali odrasli vedo, kaj si mislimo o njih?

Misli učencev 8. a razreda

Oh, ti odrasli! Brez njih bi bil svet za mlade udobnejši.

Jernej

Odrasli so pač takšni: ne moreš živeti z njimi in ne brez njih.

Jure

Odrasli! Včasih se mi zdijo kot bitja, ki so svojo življenjsko nalogo, kakršna pač je, že zdavnaj opravili in zdaj jih razveseljuje le še denar in pogled na potomce, ki jih želijo narediti sebi enake.

Saša

Ko pridejo iz služb, samo težijo, nikoli niso za akcijo.

Jure

Odrasli, čudni ljudje! Mislijo, da vse znajo in da so popolni. Želijo biti naši prijatelji, ampak to ne gre.

Anja

Ukazovalnost gre odraslim dobro od rok.

Jure

Odrasli so švete krave, ki imajo vedno prav. Ste vedeli, da si pojem puberteta narobe razlagamo. V puberteti nismo mi, ampak starši. Otroci smo vedno čisto mirni in zdravi, odrasle pa dajejo hormončki.

Saša

Res se je treba učiti delati, vendar vmes tudi kaj uživati. In prav tu se največkrat skregamo najstniki in odrasli. In vedno zmagajo oni, ker rečejo: »Tvoja mama sem in moraš me ubogati!«

Lino

Jaz pravim: Pustite mlade, da živijo, sami ste hoteli, da se rodijo.

Sanja

Mami včasih obtoži atija, ker me je preveč razvajal, ko sem bila mala. Mislim, da imajo tudi starši prav, ker mi želijo najboljše.

Odrasli niso samo tečni in trdosrčni, so tudi dobrega srca in lepih misli.

Janja

Odrasli znajo biti tečni, glasni, zoprni, a tudi prijetni, zelo prijetni. Odrasli na svet gledajo čisto drugače kot najstniki.

Sanja

Proti odraslim nimam nič. V kočljivih situacijah pa bi vseeno pričakoval več razumevanja.

Moji starši in starši mojih prijateljev se skoraj ne razlikujejo. Pri nekaterih je mama pravi demon, pri drugih pa oče drži vse pokonci.

Aleš

Večkrat sem že prosila svojo botro, naj očeta in mamo prepriča, da bi lahko šla več ven, vendar tudi ona postala prava tečnoba.

Darja

Oh, odrasli! Ali jih sploh razumemo? Oni govorijo po svoje, a potlej mi tako in tako naredimo po svoji glavi.

Darko

Odraslim ni mogoče zaupati, kajti vse razumejo drugače. Ne vedo, kako je, ko si prvič zaljubljen, ne razumejo te, kako bi rad bil v svoji družbi, enostavno ne vedo več, kakšne so težave, ko odraščаш. Kot da sami tega ne bi doživeli.

Nela

Odrasli so brez domišljije, dolgočasni, pusti, nezanimivi, zaskrbljeni, okupirani s službo in zmeraj te lahko spravijo v najhujšo depresijo.

Urška

Povejte mi, kdo bi nas imel rad!

Oh, ti odrasli! Zmeraj mislijo, da imajo vse prav, ko pa po nekem naključju izvejo žalostno novico, da so se zmotili, si tega nočejo priznati. No, pa saj ne rečem, da so vsi enaki...

Največ stikov, kjer so prisotni odrasli, imam s starši. Mama recimo, zmeraj pravi, kaj je prav in kaj ne, kaj delam narobe, česa ne smem preveč gledati (televizije seveda), kdaj je čas kosila, kaj vedno smem (se učiti), koga moram paziti (sestrico), na koga se ne smem dreti (na njo) itd. Premalo pa je tistih dni, ko bi me enostavno pustili na miru. Potem je tu še ati. On mi vedno, ko gledam televizijo, začne, da se nič ne učim, kako, da samo gledam televizijo. Pa dobro, starši pač... Tukaj je še moj brat – 18 let. Ravno je prestopil mejo mladostništva in stopil v svet odraslih. Na to, da je tudi on odrasel, se sama niti ne spomnim. On pa se tega še kako zaveda. Sedaj misli, da mi bo tudi on ukazoval! Ta se moti. Če bi morala odgovoriti na vprašanje, katera odrasla oseba je najboljša, bi rekla, da je to babica. To pa za to, ker me ona nikoli ne kritizira in se vedno lepo pogovarjava. Tudi vsi ostali sorodniki so fejš. Med njimi zelo občudujem strica, ki je zdravnik. Ne morem si predstavljati, kako lahko nase sprejme tako odgovornost, kot je človeško življenje. Sicer pa, kdo bi razumel svet odraslih? Še prehitro bom tudi sama odrasla, zato jih ne smem preveč kritizirati. Mislim, kakšen svet bi bil, če ne bi bilo odraslih. Kdo bi nas hranil, kdo oblačil, kdo varoval in kdo, povejte mi, kdo bi nas imel rad?

Petra Janžekovič, 8.a

Matija Puž, 7. c

Intervju

Za intervju sem izbrala svojo mamo, ker so jo že velikokrat prosili zanj. Vedela sem, da mi lahko da zanimive odgovore.

Vprašanje: Kaj meniš o intervjujih?

Odgovor: Lahko so zanimivi ali pa dolgočasni. Odvisno od intervjuvanca.

Vprašanje: Koliko intervjujev so želeli od tebe in o čem so govorili?

Odgovor: Natančnega števila ne vem. Bilo jih je več, večinoma so bili povezani z mojim poklicem in s prireditvami Društva prijateljev mladine Ptuj. Nekateri so bili za lokalne časopise, drugi za lokalni radio in televizijo. Praviloma sem morala odgovarjati na vprašanja s kopico informacij, le redko sem lahko povedala svoje mnenje o določeni stvari.

Vprašanje: Kaj nasploh meniš o tistih, ki so te kdaj intervjujali?

Večinoma so postavljali pričakovana vprašanja. Samo intervju v Bobnu je bil zanimiv, drugačen in mi je dal priložnost za premišljene in osebne odgovore.

Kaj meniš o mojem intervjuju?

Vesela sem, da me je moja hči izbrala za intervju. Mogoče to pomeni, da je od mene pričakovala zanimive odgovore. Trenutno razmišljam o tem, v kolikšni meri sem izpolnila njena pričakovanja. Hkrati pa vidim, da zna spretno postavljati vprašanja in da zna dobro uporabljati jezikovno znanje. Mogoče bo jezik postal njeno poklicno orodje. Skratka, zelo prijeten intervju.

Ob vsakem srečanju se česa naučiva

V letošnjem šolskem letu nas je socialna delavka seznanila s prostovoljnim delom v domu upokojencev. Iz naše šole se je prijavilo pet učenk iz osmih razredov. V sredo smo se dobile v šolski avli in skupaj odšle na sestanek v dom upokojencev. Tam so nas prijazno sprejeli. Njihova socialna delavka gospa Jožica nam je predstavila prostovoljni program, ki ga bomo opravljale v tem šolskem letu. Vsaki od nas je predstavila oskrbovanca, ki ga bomo obiskovale enkrat na teden. Sama sem sprejela gospoda Jožeta Hajška, ki je zaradi bolezni oslepel. Ko sem ga spoznala, me je bilo strah, saj nisem imela izkušenj s slepimi. Nato sva se dogovorila, kdaj ga bom obiskovala in ob kateri uri.

Poslej sem vsako nedeljo po kosilu odšla k njemu. Sprva nisem vedela, kako me bo prepoznal. Kmalu sem ugotovila, da ima zelo izostren sluh, saj me je že po najinem prvem srečanju prepoznal po glasu. Ko sem pri njem, me uči igrati na sintisajzer in brati Braillovo pisavo. Zelo mi je zanimiv pisalni stroj namenjen slepim in tudi to, kako zna s prsti prebrati napisano. Sama znam na šablono za pisavo že napisati nekaj črk.

Gospoda Jožeta zelo rada obiskujem. Vesela sem, da sem se vključila v ta program. Od najin角度 obiskov bova imela korist oba, saj se ob vsakem srečanju česa naučiva.

Nuša Meško, 5. c

Niko Pšajd, 2. b

Kaj je prihodnost?
 ?!...
 Kakorkoli bo, bo prav.

Aleksandra, Nadja, Andreja, 8. d

List iz mojega dnevnika

Ponedeljek, 24. januar 2000

Hi, John!

Pofjubljala sva se nekje na Karibskih otokih. Sonce je osvetljevalo njen prelepi obraz, šumenje valov nama je prepevalo prelepo pesmico, v spremeljavi so bili glasovi galebov in vse je bilo v najlepšem romantičnem redu. Vendar naenkrat se šumenje valov spremeni v glasno brnenje, ki je bilo podobno moji budilki. BUM!!!! Padem iz postelje in se zavem, da sem brez dekleta in da nisem na tropski plaži, ampak sredi zime. Ves zaspan se odpravim v šolo.

V ustanovi, ki ji pravim ugrabiteljica mladih življenj, se seveda ni nič dogajalo. Ko stopam po šolskem hodniku in se smilim mojemu zaspanemu mladostniškemu življenju, naenkrat zagledam prelepo dekle! Bila je moje tropsko dekle iz sanj! No, vsaj podobno njej. Njeni dolgi rjavi lasje so veselo plapolali, medtem ko je ona hitro stopala. Njene oči so se močno svetlikale, kot da bi njih bile zvezde. AV! Amor je izstrelil svojo puščico oziroma bombo in bili smo tam! Zaljubil sem se! Tega prečudovitega čustva, ki me je navdajalo, seveda nisem mogel obdržati samo zase., zato vse povem prijatelju, ki se rad igra igrice imenovano Ženitvena posvetovalnica. Kot bi mignil, priteče s številko njenega mobitela. Ko je bilo pouka konec, se odpravim domov, odločen, da bom mojemu sanjskemu dekletu poslal sporočilo. Ko sem zbral pogum, sem to tudi naredil in v sporočilu napisal, da mi je zelo všeč. Potem sem samo čakal, čakal in čakal. Čez nekaj časa zazvoni moj mobitel. Ves prestrašen se oglasim. Ne boš verjel, kdo je bil na drugi strani. Njen fant, ki je zakiteval, naj se mu opravičim in naj pustim njegovo dekle na miru. AV!!! Moje

srce je zakrnavelo.

Zdaj ležim tu, pred teboj, in obklopujem svojo usodo. Čeprav mojega sanjskega dekleta ne morem imeti v resničnem življenju, jo lahko imam vsaj v sanjah. Palme, kokosi, pofjubi... Hvala ti, John, da mi stojiš ob strani in mi celiš odprte rane v mojem pubertetniškem življenju.

Tvoj pripovedovalec Mihael

Mihael Topolovec, 7. b

Težko diham

V pepelniku je polno cigaretnih ogorkov. Iz njih se kadijo nevarni, pljučem škodljivi plini.

Nekdo je pustil prižgano cigareto in odšel iz sobe. Goreča cigareta v zaprtem prostoru onesnaži zrak. Mi ga vdihujemo. Lahko zbolimo na dihalih ali pa dobimo pljučnega raka, ki ni ozdravljiv. Zato nehaajte kaditi! Jaz vem, da ne bom nikoli kadila! Zdaj ste na vrsti vi, kadilci! Ostanimo zdravi, pa tudi denarja ne bomo več metali v stran za to smrtno nevarno početje.

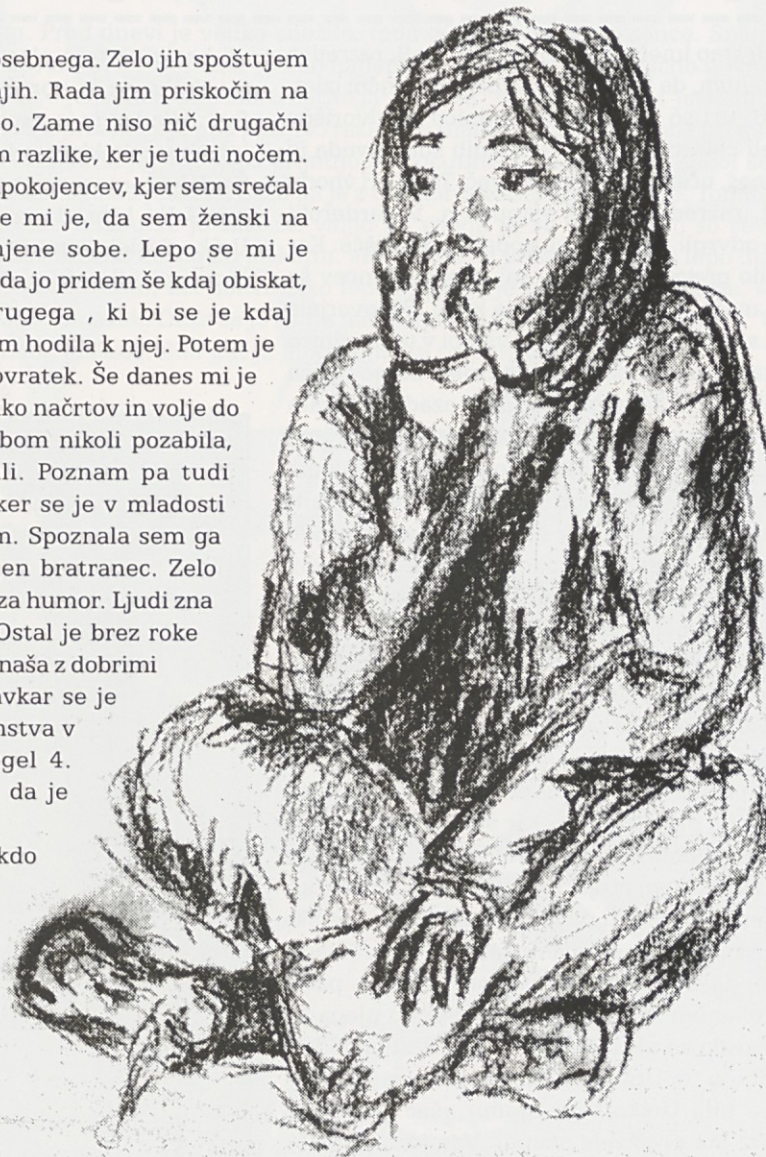
Hana Korošec, 4.a

Invalid bi lahko bil vsakdo

Invalidi so zame nekaj posebnega. Zelo jih spoštujem in imam lep odnos do njih. Rada jim priskočim na pomoč, če jo potrebujejo. Zame niso nič drugačni kot ostali ljudje. Ne vidim razlike, ker je tudi nočem. Bila sem že tudi v domu upokojencev, kjer sem srečala različne ljudi. Zgodilo se mi je, da sem ženski na vozičku pomagala do njene sobe. Lepo se mi je zahvalila in me povabila, da jo pridem še kdaj obiskat, saj ni imela nikogar drugega, ki bi se je kdaj spomnil. Precej dolgo sem hodila k njej. Potem je nekega dne odšla v nepovratek. Še danes mi je žal za njo. Imela je še toliko načrtov in volje do življenja. Te ženske ne bom nikoli pozabila, saj sva se zelo navezali. Poznam pa tudi moškega, ki je invalid, ker se je v mladosti ponesrečil z razstrelivom. Spoznala sem ga preko mamice, saj je njen bratranec. Zelo prijazen je in ima smisel za humor. Ljudi zna nasmejati celo do solz. Ostal je brez roke in noge. Kljub temu se ponaša z dobrimi dosežki v streljanju. Pravkar se je vrnil s svetovnega prvenstva v streljanju, kjer je dosegel 4. mesto. Kdo bi si mislil, da je tako dober!

Invalid bi lahko bil vsakdo izmed nas, zato je prav, da imamo do njih topel človeški odnos.

Maja Slana, 8. d

Manca Križan, 7. c

Lepa Urška na šolskem plesu

V šoli smo imeli ples. Priredili so ga 8. razredi z namenom, da bi čimveč zaslužili za končni izlet. Ob 6. uri so se pred telovadnico na dvorišču začeli zbirati učenci iz različnih šol. Seveda je bilo nas, učencev Olgice, največ. Takoj pri vhodu so 8. razredi pobirali vstopnino. V garderobi smo odvrgli plašče in se podali na plesišče. Ker ni bilo pravega vzdušja, saj je bilo učencev še zelo malo, smo se posedli na klopi. Pogovarjala sem se s prijateljicami, kar vstopi v telovadnico postavna vrstnica. Vsi so ostrmeli. Samo bučna glasba, ki je še naprej igrala v ozadju. Moram priznati, da sem ji celo zavidala. Dekleta smo se spraševala, kdo sploh je ona, od kod prihaja, a nihče ni vedel. Fantje niso mogli odmakniti oči z nje. Nekaj fantov se je le opogumilo in jo prosilo za ples. Ona pa je brez premislekov vsakega zavrnila. Kakšna vzvišenost, sem si mislila. Če bi mene toliko fantov prosilo za ples, bi bila v sedmih nebesih. Po dobri uri sem si šla na stranišče uredit pričesko. Tudi ona je bila tam. Začeli sva se pogovarjati. Bila je zelo tiha. Od nje sem izvedela samo to, da ji je ime Urška in da prihaja iz šole Ljudski vrt. Zatem sem se vrnila na plesišče. Vse, kar sem izvedela, sem takoj povedala sošolkam. Na ta ples pa je prišel tudi Miha, znan ptujski tip. Tako smo imela tudi dekleta kaj gledati. Ugotovile smo, da je Urški zelo všeč, saj ga je neprestano gledala. Glede na to, da je bila zelo skrivnostna in tiha, pa je bila obenem zelo pogumna. Šla je do njega in ga prosila za ples. Pred tem so Mihu povedali zgodbo o tej Urški. Seveda je šel plesat z njo, saj je bila Urška tudi njemu všeč. Ostanek večera sta preživela skupaj. Vse je zanimalo,

ali bosta na tem plesu postala par. Zgodilo se je. Urška ga je vprašala, če bi hotel biti njen fant. Hladno jo je zavrnil. Močno prizadeta mu je primazala klofuto in stekla v temno noč. Še dolgo potem se je v šoli govorilo o vzvišeni lepi Urški, ki je bila zavrnjena. Pa še to. Na plesih Urške poslej nismo videvali, pa tudi srečala je nisem nikoli več.

Iva Zupanič, 7. c

Gabi Maruh, 2. b

Sončni piškoti

Bil je prijeten zimski dan. Pred dnevi je veliko snežilo, toda ta dan je posijalo sonce. Sneg se je lesketal v sončnem siju kot niz biserov. In kar je bilo najlepše – bil je prvi dan božično novoletnih počitnic. »Kmalu bo božič,« je mama poučila triletnega Tomaža. »Kaj je božič?« je radovedno spraševal Tomažek. »Božič je praznik,« je potrpežljivo razlagala mama. Potem je iz sobe prikorakala Tomaževa sestra Maja. Vzkliknila je: »O, kako prijetno se počutim, ko imam pred seboj še cele počitnice!« Mama je tisti dan spekla piškote, očka pa je z otrokoma odšel na sankanje. Tomaž se je sprva bal belih strmin, toda kmalu se je tudi on valjal po snegu in se veselil. Ko so se vrnili domov, je pred njihovo hišo močno dišalo po piškotih. »Kaj si dala v piškote, da tako lepo dišijo?« je vprašala Maja mamo. »Dišijo zato, ker sonce tako lepo sije,« se je ponorčevala mama. »To so sončni piškoti!« je vzkliknil Tomažek. Očka se je samo nasmehnil in poskusil dišeče piškote. Vsi so sedli za mizo in jedli sončne piškote. Bilo jim je lepo, toplo in prijetno.

Eva Fekonja, 4.b

Doroteja Gregorec, 8. d

Torba me je nesla v narobe šolo

Velikokrat sem že kaj doživela, kaj takega pa še ne. No, boste videli, zanimivo bo in še smešno povrh.

Nekega hladnega ponedeljkevega jutra sem se zbudila in zagledala torbo, kako mljaska moj zajtrk. Zgroženo sem vstala, a še preden sem se zavedala, me je torba v sami pižami zavihtela na rame in že sva drveli po stopnicah. Prepričevala sem jo, naj se ustavi, ker bom zamudila pouk. Ni me poslušala, kar drvela je po travnikih, mimo parka, preko ceste, da bi naju skoraj povozil avto. Nato je zdrvela proti Piščančji ulici. Prigovarjala sem ji, naj se ustavi, a nič. A groza! Torba je začela poskakovati po cesti. Zgrožen voznik je ustavil avto in se začel jeziti, a ko je videl mene na torbinem ramenu, se je prijel za glavo. In že sva drveli proti narobe šoli. Ko sva prišli k pouku, je ravno napočil čas malice. Lačni kot volk sva se zapodili proti jedilnici. Tam me je torba vrgla v kot. Z velikimi lačnimi očmi sem gledala ostale, kako jedo. Po pouku je bilo kosilo in vse torbe so čakale, da jih lastniki ponesejo domov. Z njimi v kotu sem ždela tudi jaz. Ko sva prišli domov, sva skupaj skočili k hladilniku, ga odprli in si začeli polniti lačna trebuha. Nato si je torba z mojo novo zobno ščetko umila zobe in legla v mojo posteljo, mene pa je utaborila na kavču. Tako sva zaspali po napornem dnevu.

Na srečo so bile to le moje sanje in naslednje jutro, ko sem se zbudila, je bilo vse po starem.

Jana Kovač, 4. c

Družinski izlet

Nekega dne smo z družino odšli na kratek a zanimiv izlet.

Izlet se je začel z dolgo in vročo vožnjo, ki sem jo večinoma prespal. Namenjeni smo bili v Snežno jamo v Logarski dolini. Seveda do jame ni bilo mogoče priti z avtomobilom, zato smo del poti prepeščili. Toda to je bil za nas mačji kašelj, saj pot ni bila naporna, ker smo vsi vneti ljubitelji narave, ki smo si jo ogledovali in v njej uživali. Toda nastal je drug problem. Pred jamo smo morali čakati celo uro, da smo prišli na vrsto za ogled. Joj, kako je bilo v jami mrzlo! Ogledovali smo si jo okoli dve uri. Da smo lahko občudovali kapnike, smo nosili s seboj karbidovke, saj jama ni osvetljena z elektriko. Nekateri kapniki so bili mehki kot skuta, drugi trdi kot kamen. Jama je bila prečudovita. Le kaj je sposobna narediti narava!

Izlet mi bo ostal v lepem spominu, saj sem preživel prijeten dan v naravi in s svojo družino.

Vid Puž, 4. c

Davorin Pernek, 7. a

Iz pipe ni več pritekla voda

Bilo je sredi vročega in sušnega poletja. Dan je potekal kot ponavadi, ko si nenadoma hočem umiti roke, iz pipe pa ni pritekla voda.

Najprej sem se začudil. Spomnil sem se, da to poletje pogosto ni bilo vode in da je čez kakšno uro zopet pritekla, zato sem ohranil mirno kri. Ko pa sem naslednjič hotel odpreti pipo, še vedno ni bilo vode. Šel sem k sosedu, a ta je tudi ni imel. V časopisu je pisalo, da se je posušila podtalnica. Nikjer ni bilo niti kapljice vode. Po radiu so nas obvestili, naj gremo do mestne hiše, saj tam delijo plastenke z vodo. Velik problem je bilo umivanje, ker so se vsi potoki popolnoma posušili. Vodo smo

uporabljali samo pri kuhanju in pitju, z njo smo morali varčevati. To so bili najbolj kruti dnevi v mojem življenju. V šolo nismo hodili, saj bi porabili preveč vode. Doma je bilo strašno vroče, vklopili smo ventilatorje in odprli hladilnike. To je trajalo približno tri tedne. Počasi je postalo bolj hladno in deževalo je neprestano. Ribniki, reke, potoki in jezera so se napolnili. Ko se je končala suša, sem si od srca oddahnil.

To obdobje me je izučilo, da ne bom porabil toliko vode, kot sem jo, ampak bom z njo vedno varčeval.

Jure Verbančič, 6.a

Odhajamo!

Dogodek, o katerem smo predvsem v zadnjem času vsi po tihem (včasih pa tudi na glas) razmišljali, je končno tukaj. Zdaj gre zares!

Konec šolskega leta se bomo s sošolci, s katerimi smo bili skupaj štiri, z nekaterimi pa celo osem let, razšli. Res je sicer, da nas bo večina šolanje v jesen nadaljevala na gimnaziji, vendar pa vzdušje ne bo več isto. Vsekakor imamo za seboj vrsto čudovitih dogodkov, ob katerih smo se presmejali cele ure, pa tudi takih, na katere nismo preveč ponosni. Štiri leta smo bili razred in tega ne gre kar tako pozabiti, a vseeno gledamo v prihodnost z optimizmom v očeh, kajti gimnazijska leta naj bi bila najlepša leta našega življenja. A vseeno se zamislim in

vprašam, ali se bomo čez dvajset let še poznali in se spomnili dni, ko smo bili sošolci, saj se bo edini svet, ki ga poznamo danes, spremenil v pajčevino prekrit spomin, nadomestil ga bo nov odrasli svet pol skritih interesov.

Kakorkoli že, šolanje smo praktično zaključili in pred nami so še zadnji dnevi osmega razreda in najlepše počitnice našega življenja, ki jih je pametno dodobra izkoristiti. Ne glede na našo prihodnost pa v osnovni šoli ni bilo tako slabo in mislim, da jo bomo vsi včasih vsaj malo pogrešali.

Ina Lejko, 8.c

Takšna bom ostala!

Ime mi je Polona Vidovič. Stanujem na Vičavi. Stara sem dvanajst let in obiskujem šesti razred osnovne šole. Imam sestro Mojco. Z njo preživim velik del prostega časa in zato se včasih tudi skregava. Imam jo zelo rada, saj mi vedno pomaga, ko jo prosim za pomoč. Moje najljubše prijateljice so: Špela, Larisa, Arijana in Mateja. Tudi z njimi preživim svoj prosti čas. Včasih gremo v kino, na pizzo ali na sladoled. Tudi z njimi se včasih skregam. Veliko pa mi pomeni seveda moja družina. Večkrat gremo skupaj po nakupih v Avstrijo ali Maribor. Najraje pa kolesarimo in hodimo na izlete. Zmeraj se imamo lepo, pa čeprav smo včasih različnih mnenj.

Zdaj pa dovolj o preživljanju prostega časa. Naj vam opišem še moje notranje lastnosti. Nisem zmeraj radodarna in priznam, da sem včasih pravi skopuh. Sem pa prijazna in sem vsakomur pripravljena pomagati. Imam tudi nekaj slabih lastnosti. Večkrat, ko pride mama v mojo sobo, me prosi, naj si jo pospravim. Navadno nekaj samo zagodrnjam in raje prižgem televizor. Kadar pa je moja soba res razmetana, jo pospravim, ker ne maram nereda. Včasih sem lena, včasih pa rade volje pomagam pri hišnih opravilih. Na sebi mrzim to, da sem včasih vsa živčna pred testom ali ustnim preverjanjem, pa čeprav se dobro pripravim. Kadar imam občutek, da se nisem dovolj naučila, sem slabe volje in grem vsem na živce. Moja slabost pa ni le to, da sem lena, ampak tudi to, da se včasih pregovarjam mami. Potem malo razmišljam o svojem vedenju in mi je žal. Takrat sem jezna sama nase. Včasih sem nerodna in kaj zlomim ali pa mi kaj pade na tla. Takrat postanem zelo

živčna in histerična. Ena izmed mojih zelo slabih navad pa je ta, da preveč telefoniram. Ko me pokličejo Mateja, Larisa ali Špela, sedim zelo dolgo za telefonom in čekam. Včasih čakamo tudi nepomembne stvari. Vem, da sem naštela več slabih kot dobrih lastnosti, vendar se mi zdi, da nisem slaba, ampak dobra po duši. Takšna sem pač, včasih vesela in nasmejana, včasih lena in trmasta. To sem jaz in takšna bom vedno ostala.

Polona Vidovič, 6. a

Minja Krajnc, 7. a

Mladostnik v svetu

Velikokrat me premamijo najrazličnejše misli. Razmišljam, kaj se dogaja po svetu, kaj počnejo ljudje in predvsem, kako je z mladostniki po svetu. Iz dneva v dan je več nasilja, kriminala. Najbolj žalostno je, da prav te slabe strani največkrat doletijo prav mladostnike.

Vsak dan lahko slišimo in vidimo stvari, za katere si ne bi nikoli mislili, da lahko nekoga tako pokvarijo in prizadenejo. Prav gotovo je ena izmed najnasilnejših oziroma kjer je največ kriminala, država Amerika. Po televiziji lahko, na žalost, pogosto vidimo, kaj počnejo mladostniki tam. Med seboj se pobijajo, nekateri se utapljajo v drogah in alkoholu. Velikokrat jih v takšna dejanja prisili družba ali pa so zato vzrok druge stvari. Obup, mogoče šola. Kadar spremljamo takšne stvari, smo lahko hvaležni, da se, zaenkrat, takšne grozote ne dogajajo pri nas. Vsaj ne v tako velikem številu. Ob takšnem razmišljanju me kar strese. Zavedam se namreč, da lahko prav to doleti tudi mene. Čeprav se iz dneva v dan prepričujem, da ne bom kadila, ne bom poskusila droge, v tistem trenutku morda »ne« ni dovolj. Seveda lahko na to vplivaš sam, vendar nekateri zlahka popustijo, saj niso dovolj močni in skušnjava jih preprosto zlomi. Zdaj tudi vedno bolj razumem, kaj prestajajo starši, ko svojemu otroku dovolijo iti ven, na zabavo. Prav v takšnih trenutkih lahko pride do preloma in človeku se lahko življenje obrne ne glavo. Starši so v bistvu nekakšne žrtve, ko njihov otrok odrasča. Pustijo ga v disko, vendar ponavadi ne zlahka. Opozarjajo ga, naj se ne vozi z nekom, ki je pijan ali z nekom, ki ga ne pozna. Vsa ta opozorila pa kljub temu niso dovolj. Najstniki smo svojeglavi in v takšnih primerih mislimo, da ravnamo prav. Na žalost pa se prav na takšen način zgodi marsikatera nesreča. V družbi spišejo nekaj alkohola, potem pa sedijo v avto in se odpeljejo. Včasih so lahko srečni, da so sploh prišli domov zdravi in živi. Namreč, ni se le enkrat zgodilo, da so starši iskali svoje otroke v bolnišnicah ali še huje, so izvedeli, da jim je otrok umrl. Marsikaj se dogaja po svetu, zato je treba vedno dobro premisliti, preden storiš neko neumnost. Če se odrečeš cigareti, ali odkloniš prevoz s pijanim voznikom, nisi reva, ampak si prav tisti, ki je pogumen. Vedeti je treba, kje so meje, namreč življenje je lepo, živeti je težko.

Katja Kolednik, 8.c

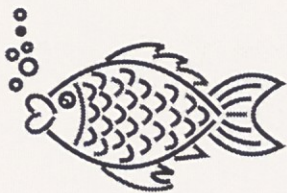
Novo pravilo

Moj oče je na žalost prevoznik, ki ima svoje podjetje. Na žalost zato, ker je veliko na poti, mi pa ga doma pogrešamo. Zelo ima rad mamico in naju s sestro. Med nama ne dela nobene razlike.

Očeta imam zelo rada. Vem, da veliko dela, da bi nam čimprej zgradil nov dom. Več kot denar

moji družini pomenijo trenutki, ki jih preživimo skupaj. Kmalu se bomo preselili v novo hišo. Takrat bo za mojega očeta začelo veljati novo pravilo: zaposliti bo moral voznike, sam pa bo več časa preživljal doma s svojo družino.

Katarina Matić, 5.b

Ujela sem zlato ribico

Skozi življenje me je vedno spremljala nesreča. Najprej sta mi umrla brat in sestra v prometni nesreči s super rolko. Nato sta mi umrla še starša. Ko sta se kopala v jezeru, ju je pojedel zmaj. Od takrat se nisem niti enkrat zasmejala.

Nekega dne, ko sem šla k jezeru po vodo, sem skupaj z vodo zajela zlato ribico. Zlata ribica mi je rekla, da mi izpolni eno željo, če jo seveda izpustim. Seveda sem jo izpustila in si zaželela, da bi vsak dan, ko bom šla po vodo, zajela zlato ribico. Ribica je odplavala, jaz pa sem odšla domov. Naslednji dan sem zgodaj vstala in šla po vodo. Bila sem zelo radovedna, ali mi bo zlata ribica izpolnila željo. Prišla sem do jezera in zajela vodo. Pogledala sem v lonec in res, v loncu je bila zlata ribica. Zaželela sem si, da bi imela plašč, ki bi si ga samo ogrnila in v tistem trenutku, bi že bila tam, kjer bi hotela. Odpravila sem se domov, kjer me je čakal super plašč.

Vsak dan sem hodila k jezeru in čez nekaj dni sem doma imela že polno vsega. Od super plašča, čudežne metle do zobne ščetke, ki ti sama umije zobe. Bila sem srečna, vendar moja sreča ni bila popolna. Spomnila sem se na mojo družino in obšla me je žalost. Kaj bom s vsemi temi stvarmi, ko pa nimam družine. Nekega dne sem spet šla k jezeru in zajela vodo. Tudi tokrat je v loncu plavala zlata ribica. Rekla sem ji, da imam tokrat zelo veliko željo. Zaželela sem si, da bi se čas obrnil v leta, ko je bila moja družina še živa in da ne bi obstajale rolke, s katerimi sta se ponesrečila brat in sestra. Zaželela sem si tudi, da ne bi bilo zmaja v jezeru.

Nato sem odšla domov. Zjutraj sem se zbudila in odšla pogledat, če se mi je želja izpolnila. In res, pri mizi je sedela moja družina. Bila sem zelo srečna, bolj kot kdaj koli prej. Spoznala sem, da je moja družina pomembnejša od česar koli drugega.

Ana Cenčič, 6.c

Moja prva simpatija

Verjeli ali ne, moja prva simpatija je bil Đoni. Imel je čudovite rjave očke in enega izmed najlepših nasmehov na svetu. Skupaj sva delila čudovite trenutke sreče in žalosti.

Spominjam se nekega dne v Bosni. Bili smo na izletu pri starih starših, ki so živeli na vasi. Hiša je bila obdana s polji, travniki in gozdovi. Pri babici in dediju je bil tudi on. Ker sem mu imela toliko povedati, sva se odpravila na sprehod čez travnik proti gozdu. Med potjo sem mu prepevala pesmi in pripovedovala zgodbe, med tem pa nabirala rože. Ker sem bila tako zatopljena v govorjenje in nabiranje rož, sem

pozabila na čas, ki je kar tekkel. Stemnilo se je, midva pa sva bila globoko v gozdu. Ker sem bila stara komaj pet let, se še nisem znala orientirati. Vendar nisem bila sama – z menoj je bil Đoni. Pokazal mi je pot domov in tako postal vaški junak.

Đoni je bil pes, vendar to ni preprečilo prijateljstva med nama. To moč je imela samo smrt. Ta se je kruto poigrala in mi vzela prijatelja, ki bo večno živel v mojem srcu – kajti on je moj srečni junak.

Bojana Matić, 7.b

Skrbimo za čisto okolje

Sprehajala sem se po gozdu in nabirala pomladansko cvetje. Gozd je bil lep, vendar sem opazila veliko odpadkov. Od pralnega stroja, akumulatorja, do plastenke za motorno olje. Nato sem se vprašala, kako lahko ljudje kar tako brez slabe vesti odvržejo pralni stroj. Kako? Kljub temu, da Čisto mesto vsako leto organizira akcijo kosovnih odpadkov, nekateri še vedno odmetavajo neuporabne stvari v gozd, kotanje ali pa jih stresejo v reko. Mislijo namreč, da jih ne bo nihče videl in da je dovolj, če umazanija ne leži na njihovem dvorišču.

Opadkov je vsak dan več, zato je zelo važno, da začnemo vsi razmišljati o tem, kam jih bomo najbolj varno spravili. Naši potoki postajajo prave greznice, v rekah se prevečkrat pojavljajo oljni madeži, ribe poginjajo.. Viri pitne vode so onesnaženi. Kmetovalci uporabljajo preveč pesticidov, da bi zaščitili rastline pred zajedalci. Krog onesnaženja je sklenjen.

Premalo se zavedamo, da živimo na skupni zemeljski obli, kjer je vsakdo od nas odgovoren zase in za okolje, v katerem živi. Narava je neizprosna. Vse človekove napake kaznuje, za vsako nepravilno ravnanje se nam maščuje. Največ težav v prihodnosti bomo imeli s pitno vodo. Če bomo hoteli imeti čiste vode, bomo morali na vsakem koraku paziti, da ne bomo onesnažili niti kapljice več.

Začnimo razmišljati že zdaj, da se ne bodo uresničile prerokbe o tem, da bo človek sam zastrupil svoj planet in življenje ne bo več mogoče. Tega si najbrž nihče ne želi.

Staša Dabič, 8.b

Pozor!

SAMO

DVA

MILIJONA

NAS JE!

Pa gor, pa dol ...

Samo pogum **ni dovolj.**

Gremo naprej!

Nas

10.000.000 lit

?

Danes sanje, jutri resničnost

Renato, Petra, Aleš, 8. a

Vražje dekle

Začelo se je z ognjem ...

Nežno. Hitro.

Imela sem 13 let, on 47

Pomladansko snubljenje vsevprek

SE VIDI ...

Poroke ločitve, afere ...

Življenja ne jemlje

resno

NO JA, PA KAJ ...

Maja Kampl, 8. a

**Oko spomina seže
daleč**

Moj spomin seže do tistega leta, ko sem imela že skoraj šest let.

Kot skoraj vsak otrok sem si želela psička. Žal je bilo to na začetku skoraj nemogoče, ker živimo v bloku, pes pa potrebuje veliko gibanja. Doma smo imeli že veliko živali, kot so želve, ribe...

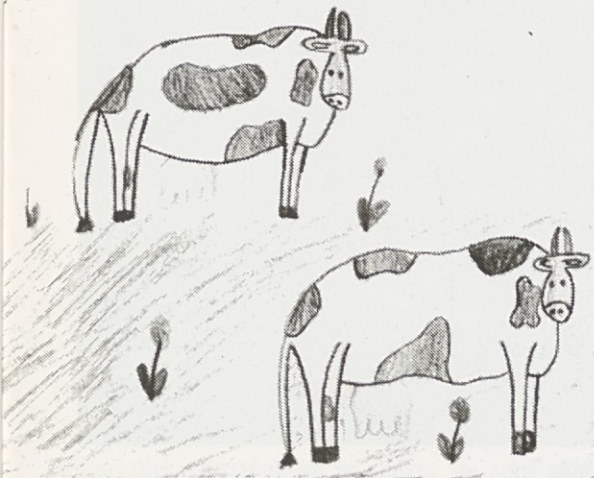
Nekaj časa sem bila nad živalmi zadovoljna, sčasoma pa sem se jih naveličala, ker se z njimi nisem mogla igrati, se z njimi sprehajati ter početi take stvari, ki jih lahko počneš s psom. Tudi moj brat si je želel psa, vendar ne tako močno kot jaz. Starša nista bila povsem navdušena, vendar sem dosegla svoje. Na moj rojstni dan je mama prinesla škatlo, v kateri je nekaj renčalo. Odprla sem paket in iz njega je skočila majhna bela kepica. Bila sem zelo srečna – dobila sem svojo belo psičko, pasme koder. Danes je moja kepica stara pet let. Rada jo imam, ker je poslušna, ubogljiva, zvesta in najbolj navezana name.

Petra Oblak, 5.b

Izlet v Cirkovce

V petek smo imeli naravoslovni dan. Z vlakom smo se peljali v Cirkovce. Spoznali smo življenje in delo na kmetiji.

Gregor Koprivc, 1.b

Prometni znak

pripoveduje

Zdravo! Sem prometni znak. Pred mano se vsak ustavi. Ali že veste, kateri znak sem? Verjetno že. Če pa ste še vedno v dvomih, vam bom pomagal. Sem rdeč osmerokoten znak z belim robom in na meni tudi nekaj piše. Ste me že prepoznali? Jaz sem znak Ustavi! Po domače mi rečejo Stop. Vedno stojim pred Ankino hišo. Veste, Anka je doma v Kurji ulici 2. Nekdo bi pomislil, da ima Anka doma kure. Nima jih. Ima pa dve majhni mucii. Dobro. Pustimo zdaj Anko in njeno družino. Veste, v Kurji ulici sem videl že štiri nesreče. Zgodile so se točno pred mano in to zato, ker me vozniki niso upoštevali, torej niso upoštevali prometnih predpisov in pravil. Želja mi je, da mi zrastejo roke in da vse, ki me nočejo videti in me ne upoštevajo, kar sam zaustavim.

Katja Jeza, 3.b

Moja prva vožnja s kolesom

Bratovo kolo v garaži me je že dolgo pritegovalo s svojo modro barvo.

Nekega dne, bile so prvomajske počitnice, sem se odločil za vožnjo s tem bratovim prevoznim sredstvom. Skrivaje sem vzel ključ od garaže, jo odklenil in vzel kolo. Prvo razočaranje sem doživel, ko sem ugotovil, da imam prekratke noge. S težavo sem splezal nanj in se pognal proti gozdu. Tam bi moral zaviti v desno, pa sem se zaradi nerodnosti, neznanja pa tudi zelo slabe makadamske ceste prevrnil na sosedovo njivo. Glava je ostala brez bušk, na obeh kolenih pa se je pokazala kri. Najhuje pa je bilo, da sem precej poškodoval kolo. Luč je bila zlomljena, prednji blatnik pa zvit. Kolo sem hitro postavil v garažo, sam pa se tiho izmuznil v svojo sobo.

Seveda s počitkom tisti dan ni bilo nič. Še sedaj ne vem ali zaradi bolečin v kolenih ali zaradi strahu pred bratovo jezo zaradi uničenega kolesa.

Izidor Janžekovič, 3.b

Bodičasta pravljica

Nekega dne sem zaspal. Zamudil sem šolski avtobus, zato sem se moral na pot odpraviti peš. Bil sem zelo žalosten.

Pot v šolo me je vodila skozi gozd. V gozdu sem zaslišal čuden glas. Bil je veliki jež. Imel je dolge in debele bodice. Prekrite so bile z listjem. Dovolil mi je, da sedem na njegov hrbet. Tudi torbo sem naložil nanj. Začela se je strašna dirka. Na prvem ovinku bi skoraj padel z ježa. Kmalu sva prehitela šolski avtobus. Kako me je bilo strah!

Jež me je pravočasno prinesel do šole. Hvala mu!

Filip Janžekovič, 1.b

Jana Habjanič, 5. c

Nika, 7. c

Muci na pragu

Neko jutro je dedek odprl vrata. Na pragu je zagledal košarico. Odrgnil je cunjo. Pod njo je zagledal dve čisto mali muci. Žalostno sta mijavkali. Dedku sta se zasmilili, zato je košaro odnesel na hodnik. Posodico je napolnil z mlekom in z mačjo hrano. Muci sta pridno jedli hitro zrasli. Vsak dan se z njima igram.

Tina Potočnik, 1.b

Moja izkušnja

Ko sem bila stara malo čez dvanajst let, sem bila operirana na kolku. Čeprav nisem bila paralizirana, si upam trditi, da vsaj majčkeno vem, kako se počutijo ljudje, ki so postali invalidi iz takšnega ali drugečnega vzroka.

Spominjam se hudih bolečin na dan po operaciji in dejstva, da se nisem mogla premikati. Roke so šle, nižje pa nič več. Sledili so dolgi dnevi bivanja v bolnišnici, ki so bili izpolnjeni z obiski in vajami za rehabilitacijo. Hodila sem s pomočjo dveh bergel in to kar nekaj mesecev. V šoli so mi morali pri malici in kosilu pomagati sošolci, saj so bile moje roke zaposlene z berglami. Zato sem jim zelo hvaležna.

So se pa našli tudi takšni, ki so mi slabo privoščili. Obmetavali so me z žaljivimi vzdevki, celo noge so mi postavljali. Spominjam se, kako me je nekdo celo sunil, da sem padla na tla, čeprav je dobro vedel, da tega ne bi smel narediti. Obnašali so se, kakor da sem sama kriva za to, ker si moram pri hoji pomagati z berglami.

Tudi sošolci iz razreda so se znali včasih grdo obnašati. Predvsem takrat, kadar so imeli slab

dan. Imeli so svoje skrbi in so me preprosto pozabili. Takrat sem si morala sama pomagati, kakor sem znala. To ni bilo lepo, ne tovariško. Kljub temu sem jih razumela. Kako pa bi se jaz počutila, če bi vedno znova morala komu pomagati.

Razmišljam:

1. Če je meni hudo pomagati, kako šele mora biti tisti osebi, ki mora za pomoč prositi in potem veljati za tečno, ker ne more ničesar narediti sama.

2. Ljudje smo narobe ali pa sploh nismo osveščeni. Drugemu moraš želeli pomagati, ne pa to vzeti kot ukaz. Ni dobro, če se ti prizadeti pretirano smili in če ga obravnavaš kot bitje, ki ni sposobno skrbeti zase, kajti potem bi tak tudi postal.

Od operacije je minilo že eno leto, vendar se bom te grenke izkušnje vedno spominjala. Osebno menim, da sem imela srečo, ker je z mojo nogo sedaj vse v redu in ne potrebujem več pomoči. Pogosto razmišljam, kako je tistim, ki bodo večno ostali invalidi. Kdo jim bo pomagal, če ne mi – zdravi ljudje?

Bojana Matić, 7.b

Moje kolo

Nekega dne sem doživel presenečenje. Oče in mama sta me peljala v Ormož na izlet.

Toda to ni bil navaden izlet. Želela sta mi kupiti kolo, za katerega sem tudi sam varčeval.

Izbral sem si kolo rdeče barve. Oče mi ga je takoj sestavil in že sem sedel nanj in opravil

poskusno vožnjo. Tudi čelade nisem pozabil. Za svoje kolo skrbim sam. Vedno ga varno pospravim in počistim.

Z novim kolesom sem se udeležil tudi kolesarskega tečaja in opravil kolesarski izpit. Sedaj sem popoln kolesar!

Živojin Jovanović, 3.b

Zmaj na saneh

Nekega dne, tega je že dolgo, nam je učiteljica oznanila veselo novico: »Jutri se gremo sankat na grajski grič, zato prinesite s seboj sanke!« »Juhuhu!« smo veselo zakričali.

Naslednje jutro smo prišli obloženi s sankami. Pred zasneženim gričem nas je učiteljica še opozorila, da previdnosti tudi v igri ni nikoli preveč, nato pa smo se predali užitkom zimskega veselja. Že sem sedela na saneh, ko me je nepričakovano zaneslo na veliko skakalnico. Nisem se mogla zaustaviti. Sani so drvele, jaz pa sem kar zamižala. Ko so se sanke zaustavile, sem videla, da sem se znašla v nekem brlogu. Zraven mene je sedel kosmati zmaj. Vprašal me je, kaj je to, na čemer sedim. Bila sem tako prestrašena, da mu sprva nisem mogla odgovoriti. Potem pa sem se le opogumila

in mu povedala, da so to sanke in da se z njimi lahko spuščam po strmini. Želel si je, da bi se tudi on sankal. Vendar je bilo prenevarno, saj bi se moji sošolci zmaja na saneh gotovo prestrašili. Zmaj je pripravil odličen napitek in med tem, ko sva pila, sva tudi čakala, da se sošolci vrnejo domov. Nato sva na vrhu hriba sedla na sanke in se spustila po zasneženem pobočju. Tudi tokrat naju je zaneslo na skakalnico. Zmaj je želel, da se spusti na saneh še sam. Toda nespretnost jih je zlomil. Bilo mu je žal. Obljubil mi je, da se bova za povračilo videla vsak dan v njegovi jazbini, pila čaj in se igrala. Posločila sva se in odšla vsak na svoj konec. Tako se je končal nepozaben dan.

Eva Fekonja, 4.b

Ilustracija na naslovnici: Peter Kos, 5.c

Ilustracije na hrbtni strani: Monika Sluga, Ana Furjan, Jana Habjanič, Peter Kos vsi 5. c in Živa Rokavec, 5.b

Prispevke zbrali:
Odgovorni urednik:
Založila in izdala:
Oblikovanje in tisk:
Naklada:
Junij 2000

Lea Kralj in Alenka Zenunović
Ervin Hojker
Osnovna šola Olge Meglič Ptuj
Grafično oblikovanje Štrakl, Sv. Trojica
600 izvodov

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Imi